

Arrest

nr. 236 649 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, worden op 20 maart 2019 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van hun verblijf blijken. Op dezelfde dag worden zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoeken zij om internationale bescherming. Nadat aan verzoekende partijen op 24 april 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat zij worden toegelaten tot het grondgebied, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen op 26 juni 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van de stad Maracaibo in de staat Zulia. In het midden van het jaar 2013 studeerde u af aan de militaire school. U werd op 29 juli 2013 benoemd als luitenant bij de Guardia Nacional. In augustus 2013 startte u in Caracas uw werk bij de Dienst Doctrine en Controle in de Comandancia General van de Guardia Nacional. Tijdens dit werk werd u betast door generaal M. D. (...). In februari of maart 2014 werd D. (...) overgeplaatst naar een andere post. In februari 2014 werd u aangesteld als hoofd van de milieubeschermingsdienst in Cabimas, een stad in Zulia. U werkte er eveneens als onder-directrice van de hippodroom. Op een dag kwam L. M. (...), de commissaris van de CICPC (de gerechtelijke politie) naar de hippodroom met een gewapende escorte. U weigerde hem de toegang omdat niemand de hippodroom gewapend mocht betreden. Hij schold u uit, zei dat hij u zou doden en droop af. U vroeg uw commandant om overgeplaatst te worden naar Isla Margarita waar uw toenmalige vriend en huidige echtgenoot B. G. G. D. (...) woonde. Daar stond u in voor de logistieke administratie. In Isla Margarita wilden u en G. (...) in augustus 2015 een voertuig kopen aan de goedkopere prijs die geldt voor militairen. U kreeg argwaan en vroeg hulp bij een commandant van de anti-aftersings- en anti-ontvoeringsafdeling. De commandant ontdekte dat het telefoonnummer van de verkopers uit de gevangenis kwam waaruit u afleidde dat u afgeperst werd. Intussen was één van jullie betalingen van 400 dollar doorgevoerd maar de andere betaling van 300 dollar werd nog door de bank tegengehouden. G. (...) begon dagelijks dreig telefoons te krijgen met de boodschap dat jullie gedood zouden worden indien jullie het resterende bedrag niet betaalden. Deze bedreigingen duurden tot G. (...) zijn nummer veranderde begin oktober 2015. U had intussen hulp gevraagd aan generaal J. R. M. (...) maar werd niet geholpen. U diende uw ontslag in bij de Guardia Nacional en stopte met werken op 28 december 2015. Als deel van uw ontslagvoorwaarden moest u zich kandidaat stellen als actieve reservist. Op 23 of 24 januari 2016 trad u met G. (...) in het huwelijk. Op 1 maart 2016 verliet u samen met uw echtgenoot Venezuela en gingen jullie naar Chili. Op 11 september 2016 keerden jullie terug naar Venezuela om voor uw zieke schoonvader in de stad Guanare in de staat Portuguesa te zorgen. Tijdens jullie verblijf daar werden er spullen gestolen uit het huis van uw schoonvader. U deed hiervan aangifte bij de politie. Op 25 september 2016 verlieten jullie opnieuw Venezuela en trokken jullie naar de Dominicaanse Republiek. Jullie bleven daar drie jaar tot de xenofobie jegens Venezolanen te groot werd en jullie op 19 maart 2019 vertrokken naar België waar jullie de volgende dag aankwamen en op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela de commissaris van de CICPC, de mensen die jullie afgeperst hebben en de straf van de overheid indien u zou weigeren uw taak als actief reservist uit te voeren. Jullie vrezen bovendien dat jullie paspoorten zullen afgenomen worden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw verblijfskaart in Chili, een kopie van een medische kaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van G. (...), een bewijs van de registratie van enkele documenten, een kopie van uw werkbadge geldig tot 5 juli 2022, een kopie van uw benoeming in het Venezolaanse Staatsblad d.d. 30 juli 2013, een kopie van een document over uw benoeming tot onderofficier in Caracas d.d. 15 augustus 2013, een kopie van een document over uw benoeming bij de dienst Doctrine en Controle in Caracas d.d. 10 september 2013, een kopie van uw diploma voor een opleiding bij de milieupolitie d.d. 28 januari 2014, een kopie van uw aanvraag tot overplaatsing naar Cabimas d.d. 14 februari 2014, een kopie van een document over uw benoeming als hoofd bij de milieubescherming te Cabimas d.d. 26 februari 2014, een kopie van een document over uw aanvraag tot overplaatsing naar Isla Margarita d.d. 20 juni 2014, een kopie van een document over uw benoeming tot onderofficier in Maracaibo d.d. 23 juni 2014, een kopie van een bewijs van uw overplaatsing naar Isla Margarita d.d. 4 juli 2014, een kopie van een reactie op uw aanvraag tot overplaatsing tot de actieve reserve d.d. 28 december 2014, een kopie van een bewijs dat u stopte bij de Guardia Nacional d.d. 15 december 2015, een kopie van een aangifte van de diefstal bij uw schoonvader d.d. 20 september 2016 en zes kopieën van foto's van u in uniform. G. (...) legt zijn paspoort neer, een kopie van 2 rijbewijzen, een kopie van 2 identiteitskaarten, een kopie van zijn verblijfskaart in Chili, een kopie van een medische kaart, een kopie van een werkkaart en enkele online berichten over het verkrijgen van deze documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest vervolgd te worden in Venezuela omwille van uw conflict met een politiecommissaris, uw conflict met afpersers en omwille van het feit dat u als reservist zou moeten werken maar dit niet wilt.

Een eerste reden waarom u niet terug zou kunnen keren naar Venezuela is uw conflict met L. M. (...), de commissaris van de gerechtelijke politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10/04/19, p. 11, 15, 19). Deze vrees is echter niet actueel en onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat het louter ging om één mondelinge uitval van deze man omdat u hem en zijn escorte niet gewapend wilde binnenlaten in de hippodroom in de staat Zulia (CGVS, p. 15, 19-20). Dit gebeurde ergens in het midden van het jaar 2014 (CGVS, p. 19). Sindsdien hoorde u niets meer van deze man (CGVS, p. 20), hoewel u beweert dat men in Venezuela toch alles te weten komt (CGVS, p. 24). U heeft aldus geen enkele objectieve en concrete aanwijzing dat uw probleem met deze commandant in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zou hebben. Aangezien jullie het land pas verlieten op 1 maart 2016, bijna twee jaar later, is het feit dat u niets meer hoorde van deze man bovendien een sterke aanwijzing dat het slechts om een geïsoleerde gefrustreerde opmerking ging, niet om een daadwerkelijke levensbedreiging. Dit blijkt verder uit de verklaringen van u en uw echtgenoot. Jullie zeiden beiden bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit in 2015 plaatsvond (vragenlijst CGVS en vragenlijst CGVS G. (...) d.d. 27/03/19, vraag 5) terwijl u bij het CGVS uitdrukkelijk zegt dat het midden 2014 gebeurde (CGVS, p. 19) hetgeen ook overeenkomt met de documenten die u neerlegt omtrent uw overplaatsing. Bovendien blijkt uw echtgenoot niet eens de naam te kennen van deze commissaris (notities persoonlijk onderhoud CGVS G. (...) d.d. 10/04/19, p. 6). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat uw echtgenoot niet eens de identiteit van deze persoon kent en het feit dat jullie dit beiden initieel verkeerd in de tijd plaatsten de ernst van deze beweerdde problemen aan. Er mag immers verwacht worden dat jullie in geval van een dergelijke vrees voor vervolging uitvoerig met elkaar zouden spreken over deze gebeurtenis. Nog frappanter is de vaststelling dat uw echtgenoot niet weet of u nog bent lastiggevalen door L. M. (...) na deze ene mondelinge bedreiging (CGVS G. (...), p. 7), terwijl hij bij de DVZ nog zei dat u gestalkt werd door deze persoon (vragenlijst CGVS G. (...), vraag 5). Aldus moet geconcludeerd worden dat jullie geen actuele, ernstige vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen vanwege deze commissaris indien jullie naar Venezuela zouden terugkeren.

Voorts beweren u en uw echtgenoot evenmin terug te kunnen keren naar Venezuela omdat jullie het slachtoffer werden van een afpersingszaak op Isla Margarita (CGVS, p. 16; CGVS G. (...), p. 5, 6, 7). Hoewel het mogelijk is dat jullie het slachtoffer werden van afpersing bij het aankopen van een wagen, maken jullie opnieuw niet aannemelijk dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela hierdoor enige problemen zouden ondervinden. Opnieuw moet vooreerst gewezen worden op het feit dat uw echtgenoot niet eens zeker is van de namen van de personen die achter deze afpersing zaten. Hij zegt dat het M. (...) en iemand met bijna dezelfde naam was maar kan zich die namen niet goed herinneren (CGVS G. (...), p. 7). Nochtans mag ook hier verwacht worden dat jullie uitvoerig met elkaar zouden spreken over deze gebeurtenis indien jullie hierdoor terugkeer naar Venezuela zouden vrezen. Daarnaast zijn jullie niet coherent over de frequentie van de dreig telefoons die G. (...) zou hebben ontvangen.

U geeft aan dat G. (...) dagelijks werd gebeld en soms zelfs om het uur (CGVS, p. 17) terwijl G. (...) zelf beweert dat hij ongeveer elke twee dagen opgebeld werd en het maar één keer voorkwam dat hij tweemaal op een dag gebeld werd (CGVS G. (...), p. 8). Dat jullie over zo'n essentieel element van de bedreiging, de frequentie ervan, tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet sterk twifelen aan jullie bewering effectief te zijn afgeperst of aan de zwaarwichtigheid van het hele gebeuren. Bovendien geven jullie beiden aan dat eens uw echtgenoot in oktober 2015 van nummer veranderde, de telefoons stopten (CGVS, p. 18; CGVS G. (...), p. 9) en jullie nadien, hoewel jullie op dezelfde plek beven wonen (CGVS, p. 19), niets meer vernamen of hoorden van de afpersers (CGVS G. (...), p. 9). Nochtans verlieten jullie het land pas een eerste keer in maart 2016, vijf maanden later. Dat jullie meer dan drie jaar later wel problemen zouden kennen omwille van deze afpersing van slechts 300 dollar, die u overigens wel kon betalen (CGVS G. (...), p. 9), kan niet als aannemelijk beschouwd worden.

Verder stelt u dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omdat u op de actieve reservelijst van het leger staat en niet verplicht wilt worden om Maduro te steunen (CGVS, p. 9, 21; CGVS G. (...), p. 10). U verklaart dat u met dwang zou meegenomen worden en indien u zou weigeren dat u in de gevangenis zou terechtkomen en daar verkracht zou worden en mishandeld zou worden (CGVS, p. 10). Vooreerst moet opgemerkt worden dat dit een louter hypothetische vrees is en dat u geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat u opgeroepen zou worden om uw dienst verder te zetten. Integendeel, het ontslagdocument dat u neerlegt is vergezeld van een beschreven paragraaf over artikel 139 waarin louter verwezen wordt naar de anciënniteitsvoorwaarde van vijf jaar om actief reservist te worden (stuk 19, CGVS, p. 25). Aangezien u op het moment van uw aanvraag slechts twee en een half jaar in dienst was, werd u dus een gunst toegestaan (CGVS, p. 9, 22-23). Bovendien keerde u vanuit Chili terug naar Venezuela in september 2016 (CGVS, p. 3) en slaagde u er zonder enige moeilijkheden in tweemaal het vliegtuig te nemen, zoals aangehaald eerst naar Chili, en na terugkeer naar de Dominicaanse republiek (CGVS, p. 5). Er kan bovendien weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u niet meer wenst te dienen indien u wel opgeroepen zou worden. U zegt dat u tegen de dictatuur van het huidige regime bent (CGVS, p. 22) en dat u er al zo over denkt sinds het overlijden van Chavez en de machtsovername van Maduro (CGVS, p. 22). Hoewel uit uw neergelegde documenten blijkt dat u eind 2014 een aanvraag had gedaan om overgeplaatst te worden naar de actieve reserve (zie stuk 19), geeft u zelf aan dat u pas een eerste poging ondernam om ontslag te nemen bij de Guardia Nacional in september 2015 (CGVS, p. 22-23) en blijkt uit uw documenten en uw verklaringen dat u in dienst trad na uw opleiding in de academie midden 2013 (CGVS, p. 9). Uw benoemingsbesluit dateert echter van 30 juli 2013, ruim drie maanden na de overname van Maduro in april 2013. Dat u dan ook door de wissel van Chavez naar Maduro van gedachten zou veranderd zijn, houdt geen steek. Verder moet er gewezen worden op de voorziene strafmaat voor dienstweigeraars. Hoewel u en uw echtgenoot beweren dat de wettelijke straf voor dienstweigeraars het ontnemen van de vrijheid is (CGVS, p. 10; CGVS G. (...), p. 10) blijkt dit niet overeen te stemmen met de Venezolaanse wetgeving. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat er weliswaar sancties voorzien zijn voor personen die weigeren om te voldoen aan de dienstplicht maar dat de sancties geldboeten zijn en geen vrijheidsontneming kunnen inhouden. Bovendien slagen jullie geen van beiden er in om ook maar één voorbeeld te geven van een dergelijke dienstweigeraar die gestraft werd met een gevangenisstraf (CGVS, p. 23, 26; CGVS G. (...), p. 10). U geeft enkel aan dat u wel een collega kent die na aanvankelijke moeilijkheden om ontslag te nemen, er toch in slaagde om ontslag te nemen en nu in Barquisimeto woont (CGVS, p. 23). Uiteindelijk baseert G. (...) zich op een uitspraak die Maduro twee jaar geleden zou gemaakt hebben op de televisie en op het feit dat de Guardia Nacional het ook zou gezegd hebben (CGVS G. (...), p. 10) maar hij staaft dit op generlei wijze. U slaagt er aldus niet in concreet aan te tonen dat u zal opgeroepen worden om uw militaire dienst verder te zetten, noch dat u deze oproeping zou weigeren, noch dat u hierdoor in de gevangenis zou terechtkomen. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u weliswaar vermeldt dat u werd lastiggevallen door toenmalig majoor-generaal M. D. (...) (CGVS, p. 20) maar dat noch u noch uw echtgenoot dit aanhaalt als reden waarom u niet kunt terugkeren naar Venezuela wanneer jullie gevraagd worden de verschillende redenen op te lijsten waarom jullie terugkeer vrezen. Jullie geven het niet als reden waarom jullie naar Chili gingen (CGVS, p. 4; CGVS G. (...), p. 5), noch als reden waarom jullie naar de Dominicaanse Republiek gingen (CGVS G. (...), p. 5) en nu niet kunnen terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 24; CGVS G. (...), p. 6, 10). U geeft bovendien ook aan dat u sinds zijn overplaatsing in februari of maart 2014 niets meer heeft vernomen van deze persoon (CGVS, p. 21). Dat u vijf jaar later enige problemen zou kennen hierdoor is aldus niet aannemelijk.

Wat betreft jullie vrees dat jullie paspoorten bij terugkeer naar Venezuela een stempel zouden krijgen of weggegooid zouden worden waardoor jullie niet opnieuw het land zouden kunnen verlaten op een legale manier (CGVS, p. 21, 24; CGVS G. (...), p. 9, 10) moet opgemerkt worden dat dit eveneens een hypothetische, blote, bewering is en dat jullie geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat dit bij jullie het geval zou zijn. Bovendien strookt jullie houding in het verleden helemaal niet met deze door jullie beweerde vrees. Zoals eerder aangehaald zijn jullie namelijk in het verleden reeds vanuit Chili teruggekeerd naar Venezuela, alvorens jullie twee weken later Venezuela definitief verlieten (CGVS, p. 3). Bovendien zijn jullie daarbij steeds legaal heen en weer gereisd via de luchthaven (CGVS, p. 4-5). Deze houding is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Jullie vrees dat jullie een stempel zouden krijgen in jullie paspoort of dat deze zou worden weggegooid door de autoriteiten kan dan ook niet weerhouden worden.

Aldus maakt u niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische

overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft een universitair diploma ecologie en landbouw (CGVS, p. 1) en werkervaring in zowel administratieve als arbeidersfuncties (CGVS, p. 3, 22), terwijl uw echtgenoot een diploma middelbaar onderwijs heeft (CGVS G. (...), p. 1) en zowel in Venezuela als in de Dominicaanse Republiek werkte in restaurants en verschillende bedrijven in een managersfunctie (CGVS, p. 24; CGVS G. (...), p. 3). Dat uw zusje speciale noden heeft (CGVS, p. 24), neemt niet weg dat uw familie er momenteel in slaagt haar te onderhouden, onder meer omdat zij een Carnet de la Patria hebben (CGVS, p. 24) en omdat uw broer en zus ook geld opsturen vanuit het buitenland (CGVS, p. 7). De ouders, broer en zus van G. (...) wonen nog steeds in Guanares en stellen het volgens hem normaal (CGVS G. (...), p. 5) en hebben geen persoonlijke problemen (CGVS G. (...), p. 5).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw echtgenoot neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De kopieën van jullie rijbewijs, identiteitskaarten, verblijfskaarten in Chili, medische kaarten, geboorteakten, huwelijksakte, het bewijs van de registratie van enkele documenten, de kopie van de werkkaart van G. (...) en enkele berichten van G. (...) over het verkrijgen van documenten hebben louter betrekking op jullie identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. Wat betreft de documenten en foto's die u neerlegt over uw werk en over uw ontslag moet opgemerkt worden dat er niet getwijfeld wordt aan uw eerdere werkzaamheden, wel aan uw verklaring dat u enige problemen zou ondervinden omwille van die werkzaamheden bij terugkeer naar Venezuela. U legt tot slot nog een aangifte neer bij de politie van de diefstal bij uw schoonvader op 18 september 2016 maar uit niets blijkt dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Uw schoonvader vernam niets meer van de daders en woont nog steeds in hetzelfde huis (CGVS, p. 25; CGVS G. (...), p. 3). Uit deze jammerlijke, maar toevallige gebeurtenissen, kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging worden geput. Het feit dat u zelf klacht indiende bij de politie van dit voorval wijst er net op dat u geen vrees voor vervolging had door en nog vertrouwen koesterde in de Venezolaanse autoriteiten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot B. G. G. D. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig van de stad Gaunare in de staat Portuguesa. In 2014 leerde u uw huidige echtgenote G. D. H. K. (...) kennen. H. (...) werkte voor de Guardia Nacional en werd in februari 2014 aangesteld als hoofd van de milieubeschermingsdienst in Cabimas, een stad in Zulia. Ze werkte er eveneens als onder-directrice van de hippodroom. Op een dag kwam L. M. (...), de commissaris van de CICPC (de gerechtelijke politie) naar de hippodroom met een gewapende escorte. H. (...) weigerde hem de toegang omdat niemand de hippodroom gewapend mocht betreden. Hij schold haar uit, zei dat hij haar zou doden en droop af. H. (...) vroeg haar commandant om overgeplaatst te worden naar Isla Margarita waar u op dat moment woonde. In augustus 2015 wilden u en H. (...) een voertuig kopen aan de goedkopere prijs die geldt voor militairen. H. (...) kreeg argwaan en vertrouwde het zaakje niet en vroeg hulp bij een commandant van de anti-afpersings- en anti-ontvoeringsafdeling. De commandant ontdekte dat het telefoonnummer van de verkopers uit de gevangenis kwam waaruit H. (...) afleidde dat jullie afgeperst werden. Intussen was één van jullie betalingen van 400 dollar doorgevoerd maar de andere betaling van 300 dollar werd nog

door de bank tegengehouden. U begon dreig telefoons te krijgen met de boodschap dat jullie gedood zouden worden indien jullie het resterende bedrag niet betaalden. Deze bedreigingen duurden tot u uw nummer veranderde begin oktober 2015. H. (...) had intussen hulp gevraagd aan generaal J. R. M. (...) maar werd niet geholpen. H. (...) diende haar ontslag in bij de Guardia Nacional en stopte met werken op 28 december 2015. Als deel van de ontslagvoorwaarden moest ze zich kandidaat stellen als actieve reservist. Op 23 of 24 januari 2016 trad u met H. (...) in het huwelijk. Op 1 maart 2016 verliet u samen met uw echtgenote Venezuela en gingen jullie naar Chili. Op 11 september 2016 keerden jullie terug naar Venezuela om voor uw zieke vader in Guanare te zorgen. Tijdens jullie verblijf daar werden er spullen gestolen uit het huis van uw vader. H. (...) deed hiervan aangifte bij de politie. Op 25 september 2016 verlieten jullie opnieuw Venezuela en trokken jullie naar de Dominicaanse Republiek. Jullie bleven daar drie jaar tot de xenofobie jegens Venezolanen te groot werd en jullie op 19 maart 2019 vertrokken naar België waar jullie de volgende dag aankwamen en op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indienden.

Jullie vrezen bij terugkeer naar Venezuela de commissaris van de CICPC, de mensen die jullie afgeperst hebben en de straf van de overheid indien uw echtgenote zou weigeren haar taak als actief reservist uit te voeren. Jullie vrezen bovendien dat jullie paspoorten zullen afgenomen worden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort neer, een kopie van 2 rijbewijzen, een kopie van 2 identiteitskaarten, een kopie van uw verblijfskaart in Chili, een kopie van een medische kaart, een kopie van een werkkaart en enkele online berichten over het verkrijgen van deze documenten. Uw echtgenote legt haar paspoort neer, een kopie van haar rijbewijs, een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van haar verblijfskaart in Chili, een kopie van een medische kaart, een kopie van haar geboorteakte, een kopie van jullie huwelijksakte, een kopie van uw geboorteakte, een bewijs van de registratie van enkele documenten, een kopie van haar werkbadge geldig tot 5 juli 2022, een kopie van haar benoeming in het Venezolaanse Staatsblad d.d. 30 juli 2013, een kopie van een document over haar benoeming tot onderofficier in Caracas d.d. 15 augustus 2013, een kopie van een document over haar benoeming bij de dienst Doctrine en Controle in Caracas d.d. 10 september 2013, een kopie van haar diploma voor een opleiding bij de milieupolitie d.d. 28 januari 2014, een kopie van haar aanvraag tot overplaatsing naar Cabimas d.d. 14 februari 2014, een kopie van een document over haar benoeming als hoofd bij de milieubescherming te Cabimas d.d. 26 februari 2014, een kopie van een document over haar aanvraag tot overplaatsing naar Isla Margarita d.d. 20 juni 2014, een kopie van een document over haar benoeming tot onderofficier in Maracaibo d.d. 23 juni 2014, een kopie van een bewijs van uw haar naar Isla Margarita d.d. 4 juli 2014, een kopie van een reactie op haar aanvraag tot overplaatsing tot de actieve reserve d.d. 28 december 2014, een kopie van een bewijs dat ze stopte bij de Guardia Nacional d.d. 15 december 2015, een kopie van een aangifte van de diefstal bij uw vader d.d. 20 september 2016 en zes kopieën van foto's van uw echtgenote in uniform.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenote G. D. H. K. (...), ter zake werden uiteengezet (notities persoonlijk onderhoud CGVS G. (...) d.d. 10/04/19, p. 6).

In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt: "(...)"

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij vervolgen met een aantal theoretische beschouwingen over de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging aan de hand van een rapport van UNHCR en passen de hierin naar voor geschoven principes als volgt toe op de situatie in Venezuela:

"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

- Verzoekers bevestigen niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van het conflict met L. M. (...): ofschoon de feiten dateren van 2014, is het allerminst uitgesloten dat verzoekers in geval van terugkeer opnieuw bedreigd zullen worden door deze man;
- Verzoekers werden slachtoffer van een afpersingszaak: in geval van terugkeer is het allerminst uitgesloten dat verzoekers opnieuw slachtoffer zouden worden van afpersing;
- Verzoekster staat op de active reservelijst van het leger: verzoekers kunnen geen bewijs neerleggen waaruit blijkt dat mevrouw opnieuw zou opgeroepen worden door het leger in geval van terugkeer: ook hier is de vrees om te worden opgeroepen allerminst hypothetisch.

Veiligheidssituatie

Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)" vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is "La présente recherche dresse un état de lieu de la situation sécuritaire au Venezuela qui est particulièrement complexe et volatile."² "D'après le Congressional Research Service (CRS), la situation politique risque de rester extrêmement volatile."³

De situatie wordt momeneel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique".

Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau.⁴

Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking:

"(...)"⁵

Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid."

Verzoekende partijen citeren vervolgens uit het rapport "Situation of Human Rights in Venezuela" van IACHR van 31 december 2017 en het rapport "Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaire" van OFPRA van 22 november 2016 over de *colectivos*, criminele bendes en drugsbendes in Venezuela.

Zij betogen dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en onderbouwen dit met citaten uit het rapport "Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persécution in Venezuela" van Human Rights Watch van 29 november 2017 en het rapport "Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018. Wat betreft de straffeloosheid in Venezuela, citeren verzoekende partijen uit een persartikel van UN News Service van 22 juni 2018, getiteld "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'".

Inzake economische en sociale rechten stellen verzoekende partijen dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Zij citeren vervolgens uit voornoemde rapporten van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR en menen dat deze informatie aantoont dat de volledige bevolking slachtoffer is. Vervolgens citeren zij ook specifiek met betrekking tot de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel en de gezondheidszorg uit dezelfde informatie van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR. Aan de hand van de informatie van IACHR menen zij dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt.

Aan de hand van voornoemd rapport van IACHR betogen verzoekende partijen dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp. Voorts betogen zij dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie. Zij citeren hierna nogmaals uit de voornoemde rapporten van IACHR en UN Human Rights office of the high commissioner. Tevens laten zij gelden dat uit het rapport van UN Human Rights office of the high commissioner blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Daarna laten verzoekende partijen gelden dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers, het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) niet in de weg staat, maar juist de gegrondheid van de vrees versterkt. Zij poneren dat voor de toepassing van het Verdrag van Genève geen gedifferentieerd risico moet worden aangetoond. Zij passen deze beschouwingen als volgt toe:

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

*"Ainsi l'étude portant sur les données de 2015 indique qu'il n'y a plus de classes sociales en dehors de la dichotomie pauvre/non pauvre"*²⁷

"Anyone with access to hard currency is able to live fairly well. That includes senior government officials and senior army officers for example, as well as private sector contractors with good relations with the government.

*The key is either to ensure an income in hard currency or to be well enough connected with people who control the very limited supply of official dollars to be able to obtain them at the official rate"*²⁸

Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond:

*"Les migrants vénézuéliens sont mus par une combinaison complexe de plusieurs facteurs liés directement ou indirectement à la sécurité: accès à un revenu, accès à l'alimentation, accès à la sécurité, accès aux services de santé,... (p. 27) "ECKE signale en outre que l'UNHCR a affirmé que des considérations relatives à la protection internationale sont devenues apparentes pour un nombre très significatif de Vénézuéliens."*²⁹

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en dat de vrees prospectief beoordeeld dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. Zij stellen dat de commissaris-generaal *in casu* onvoldoende de vrees naar de toekomst toe onderzoekt. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in hun land van herkomst dient de commissaris-generaal volgens verzoekende partijen in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren.

Daarna voeren verzoekende partijen een theoretisch betoog over de link met een van de gronden van het Verdrag van Genève en stellen zij dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg dat er op grote schaal mensenrechtenschendingen zijn waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Zij citeren nogmaals uit het voornoemde rapport van IACHR. Aan de hand van het voornoemde rapport van IACHR en het rapport *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van ICG van mei 2018 voeren zij verder aan dat het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger, met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Voor verzoekende partijen is het duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn.

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de principes van de bewijslast inzake het identificeren van een intern vluchtalternatief evenals de pertinentie en redelijkheid ervan, die bij de asielinstanties ligt. Zij zijn de mening toegedaan dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onmogelijk is om het geweld in Venezuela in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, kan volgens hen momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Aangaande de geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel, betogen verzoekende partijen met citaten uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), uit rapporten van UNHCR en uit de rechtsleer als volgt:

"Geloofwaardigheid mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staan, zo stelt de RvV:

*« (...) »*³⁷

Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland:

*"(...)"*³⁸

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden:

*« (...) »*³⁹

In dezelfde zin stelt UNHCR dat een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd dient te zijn op het geheel van bewijselementen,

*"(...)"*⁴⁰

Ten slotte dient aangestipt te worden dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan. Aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging:

*"(...)"*⁴¹

In dit kader dient eveneens gewezen te worden op het algemeen principe binnen het Vluchtelingenrecht van het voordeel van de twijfel. Dit principe erkent de moeilijkheden die verzoekers ondervinden bij het verzamelen van bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun vrees. UNHCR stelt in dit verband:

"(...)"⁴²

"(...)"⁴³

De aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zijn. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen:

"(...)"⁴⁴.

Hieruit besluiten verzoekende partijen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden genomen. Zij stellen naar waarheid hun problemen tijdens het gehoor op het CGVS te hebben uiteengezet.

Ten slotte laten verzoekende partijen, met verwijzing naar wat zij hierboven hebben uiteengezet, nog gelden dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren bij terugkeer naar Venezuela vooreerst te vrezen voor de commissaris van de gerechtelijke politie (CICPC), aan wie verzoekster op een dag de toegang tot de hippodroom zou hebben geweigerd. Deze zou verzoekster hebben uitgescholden en gezegd hebben dat hij haar zou doden. Zij verklaren tevens de mensen te vrezen die hen afgeperst hebben bij de aankoop van een voertuig. Naar aanleiding hiervan zou verzoeker dagelijks dreigtelefoons hebben gekregen tot hij begin oktober 2015 zijn nummer veranderde. Daarnaast vrezen verzoekende partijen de straf van de overheid indien verzoekster zou weigeren haar taak als actief reservist uit te voeren. Deze taak was een van de voorwaarden voor haar ontslag bij de *Guardia Nacional*, doch verzoekster wil niet verplicht worden om actief Maduro te steunen. Ten slotte vrezen verzoekende partijen dat hun paspoorten zullen worden afgenomen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen met betrekking tot bovenstaande vluchtmotieven op goede gronden oordeelt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij een vrees voor vervolging hebben zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Volgende pertinente motieven schragen dit oordeel op voldoende wijze:

“Een eerste reden waarom u niet terug zou kunnen keren naar Venezuela is uw conflict met L. M. (...), de commissaris van de gerechtelijke politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10/04/19, p. 11, 15, 19). Deze vrees is echter niet actueel en onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat het louter ging om één mondelinge uitval van deze man omdat u hem en zijn escorte niet gewapend wilde binnenlaten in de hippodroom in de staat Zulia (CGVS, p. 15, 19-20). Dit gebeurde ergens in het midden van het jaar 2014 (CGVS, p. 19). Sindsdien hoorde u niets meer van deze man (CGVS, p. 20), hoewel u beweert dat men in Venezuela toch alles te weten komt (CGVS, p. 24). U heeft aldus geen enkele objectieve en concrete aanwijzing dat uw probleem met deze commandant in de toekomst een ander, i.e. erger, karakter zou hebben. Aangezien jullie het land pas verlieten op 1 maart 2016, bijna twee jaar later, is het feit dat u niets meer hoorde van deze man bovendien een sterke aanwijzing dat het slechts om een geïsoleerde gefrustreerde opmerking ging, niet om een daadwerkelijke levensbedreiging. Dit blijkt verder uit de verklaringen van u en uw echtgenoot. Jullie zeiden beiden bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit in 2015 plaatsvond (vragenlijst CGVS en vragenlijst CGVS G. (...)) d.d. 27/03/19, vraag 5) terwijl u bij het CGVS uitdrukkelijk zegt dat het midden 2014 gebeurde (CGVS, p. 19) hetgeen ook overeenkomt met de documenten die u neerlegt omtrent uw overplaatsing. Bovendien blijkt uw echtgenoot niet eens de naam te kennen van deze commissaris (notities persoonlijk onderhoud CGVS G. (...)) d.d. 10/04/19, p. 6). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat uw echtgenoot niet eens de identiteit van deze persoon kent en het feit dat jullie dit beiden initieel verkeerd in de tijd plaatsten de ernst van deze beweerde problemen aan. Er mag immers verwacht worden dat jullie in geval van een dergelijke vrees voor vervolging uitvoerig met elkaar zouden spreken over deze gebeurtenis. Nog frappanter is de vaststelling dat uw echtgenoot niet weet of u nog bent lastiggevallen door L. M. (...) na deze ene mondelinge bedreiging (CGVS G. (...), p. 7), terwijl hij bij de DVZ nog zei dat u gestakt werd door deze persoon (vragenlijst CGVS G. (...), vraag 5). Aldus moet geconcludeerd worden dat jullie geen actuele, ernstige vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen vanwege deze commissaris indien jullie naar Venezuela zouden terugkeren.

Voorts beweren u en uw echtgenoot evenmin terug te kunnen keren naar Venezuela omdat jullie het slachtoffer werden van een afpersingszaak op Isla Margarita (CGVS, p. 16; CGVS G. (...), p. 5, 6, 7). Hoewel het mogelijk is dat jullie het slachtoffer werden van afpersing bij het aankopen van een wagen, maken jullie opnieuw niet aannemelijk dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela hierdoor enige problemen zouden ondervinden. Opnieuw moet vooreerst gewezen worden op het feit dat uw echtgenoot niet eens zeker is van de namen van de personen die achter deze afpersing zaten.

Hij zegt dat het M. (...) en iemand met bijna dezelfde naam was maar kan zich die namen niet goed herinneren (CGVS G. (...), p. 7). Nochtans mag ook hier verwacht worden dat jullie uitvoerig met elkaar zouden spreken over deze gebeurtenis indien jullie hierdoor terugkeer naar Venezuela zouden vrezen. Daarnaast zijn jullie niet coherent over de frequentie van de dreig telefoons die G. (...) zou hebben ontvangen. U geeft aan dat G. (...) dagelijks werd gebeld en soms zelfs om het uur (CGVS, p. 17) terwijl G. (...) zelf beweert dat hij ongeveer elke twee dagen opgebeld werd en het maar één keer voorkwam dat hij tweemaal op een dag gebeld werd (CGVS G. (...), p. 8). Dat jullie over zo'n essentieel element van de bedreiging, de frequentie ervan, tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet sterk twifelen aan jullie bewering effectief te zijn afgeperst of aan de zwaarwichtigheid van het hele gebeuren. Bovendien geven jullie beiden aan dat eens uw echtgenoot in oktober 2015 van nummer veranderde, de telefoons stopten (CGVS, p. 18; CGVS G. (...), p. 9) en jullie nadien, hoewel jullie op dezelfde plek beven wonen (CGVS, p. 19), niets meer vernamen of hoorden van de afpersers (CGVS G. (...), p. 9). Nochtans verlieten jullie het land pas een eerste keer in maart 2016, vijf maanden later. Dat jullie meer dan drie jaar later wel problemen zouden kennen omwille van deze afpersing van slechts 300 dollar, die u overigens wel kon betalen (CGVS G. (...), p. 9), kan niet als aannemelijk beschouwd worden.

Verder stelt u dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omdat u op de actieve reservelijst van het leger staat en niet verplicht wilt worden om Maduro te steunen (CGVS, p. 9, 21; CGVS G. (...), p. 10). U verklaart dat u met dwang zou meegenomen worden en indien u zou weigeren dat u in de gevangenis zou terechtkomen en daar verkracht zou worden en mishandeld zou worden (CGVS, p. 10). Vooreerst moet opgemerkt worden dat dit een louter hypothetische vrees is en dat u geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat u opgeroepen zou worden om uw dienst verder te zetten. Integendeel, het ontslagdocument dat u neerlegt is vergezeld van een beschreven paragraaf over artikel 139 waarin louter verwezen wordt naar de anciënniteitsvoorwaarde van vijf jaar om actief reservist te worden (stuk 19, CGVS, p. 25). Aangezien u op het moment van uw aanvraag slechts twee en een half jaar in dienst was, werd u dus een gunst toegestaan (CGVS, p. 9, 22-23). Bovendien keerde u vanuit Chili terug naar Venezuela in september 2016 (CGVS, p. 3) en slaagde u er zonder enige moeilijkheden in tweemaal het vliegtuig te nemen, zoals aangehaald eerst naar Chili, en na terugkeer naar de Dominicaanse republiek (CGVS, p. 5). Er kan bovendien weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u niet meer wenst te dienen indien u wel opgeroepen zou worden. U zegt dat u tegen de dictatuur van het huidige regime bent (CGVS, p. 22) en dat u er al zo over denkt sinds het overlijden van Chavez en de machtsovername van Maduro (CGVS, p. 22). Hoewel uit uw neergelegde documenten blijkt dat u eind 2014 een aanvraag had gedaan om overgeplaatst te worden naar de actieve reserve (zie stuk 19), geeft u zelf aan dat u pas een eerste poging ondernam om ontslag te nemen bij de Guardia Nacional in september 2015 (CGVS, p. 22-23) en blijkt uit uw documenten en uw verklaringen dat u in dienst trad na uw opleiding in de academie midden 2013 (CGVS, p. 9). Uw benoemingsbesluit dateert echter van 30 juli 2013, ruim drie maanden na de overname van Maduro in april 2013. Dat u dan ook door de wissel van Chavez naar Maduro van gedachten zou veranderd zijn, houdt geen steek. Verder moet er gewezen worden op de voorziene strafmaat voor dienstweigeraars. Hoewel u en uw echtgenoot beweren dat de wettelijke straf voor dienstweigeraars het ontnemen van de vrijheid is (CGVS, p. 10; CGVS G. (...), p. 10) blijkt dit niet overeen te stemmen met de Venezolaanse wetgeving. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat er weliswaar sancties voorzien zijn voor personen die weigeren om te voldoen aan de dienstplicht maar dat de sancties geldboeten zijn en geen vrijheidsontneming kunnen inhouden. Bovendien slagen jullie geen van beiden er in om ook maar één voorbeeld te geven van een dergelijke dienstweigeraar die gestraft werd met een gevangenisstraf (CGVS, p. 23, 26; CGVS G. (...), p. 10). U geeft enkel aan dat u wel een collega kent die na aanvankelijke moeilijkheden om ontslag te nemen, er toch in slaagde om ontslag te nemen en nu in Barquisimeto woont (CGVS, p. 23). Uiteindelijk baseert G. (...) zich op een uitspraak die Maduro twee jaar geleden zou gemaakt hebben op de televisie en op het feit dat de Guardia Nacional het ook zou gezegd hebben (CGVS G. (...), p. 10) maar hij staat dit op generlei wijze. U slaagt er aldus niet in concreet aan te tonen dat u zal opgeroepen worden om uw militaire dienst verder te zetten, noch dat u deze oproeping zou weigeren, noch dat u hierdoor in de gevangenis zou terechtkomen. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u weliswaar vermeldt dat u werd lastiggevalen door toenmalig majoor-generaal M. D. (...) (CGVS, p. 20) maar dat noch u noch uw echtgenoot dit aanhaalt als reden waarom u niet kunt terugkeren naar Venezuela wanneer jullie gevraagd worden de verschillende redenen op te lijsten waarom jullie terugkeer vrezen. Jullie geven het niet als reden waarom jullie naar Chili gingen (CGVS, p. 4; CGVS G. (...), p. 5), noch als reden waarom jullie naar de Dominicaanse Republiek gingen (CGVS G. (...), p. 5) en nu niet kunnen terugkeren naar Venezuela (CGVS, p. 24; CGVS G. (...), p. 6, 10).

U geeft bovendien ook aan dat u sinds zijn overplaatsing in februari of maart 2014 niets meer heeft vernomen van deze persoon (CGVS, p. 21). Dat u vijf jaar later enige problemen zou kennen hierdoor is aldus niet aannemelijk.

Wat betreft jullie vrees dat jullie paspoorten bij terugkeer naar Venezuela een stempel zouden krijgen of weggegooid zouden worden waardoor jullie niet opnieuw het land zouden kunnen verlaten op een legale manier (CGVS, p. 21, 24; CGVS G. (...), p. 9, 10) moet opgemerkt worden dat dit eveneens een hypothetische, blote, bewering is en dat jullie geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat dit bij jullie het geval zou zijn. Bovendien strookt jullie houding in het verleden helemaal niet met deze door jullie beweerde vrees. Zoals eerder aangehaald zijn jullie namelijk in het verleden reeds vanuit Chili teruggekeerd naar Venezuela, alvorens jullie twee weken later Venezuela definitief verlieten (CGVS, p. 3). Bovendien zijn jullie daarbij steeds legaal heen en weer gereisd via de luchthaven (CGVS, p. 4-5). Deze houding is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Jullie vrees dat jullie een stempel zouden krijgen in jullie paspoort of dat deze zou worden weggegooid door de autoriteiten kan dan ook niet weerhouden worden.

(...)

De documenten die u en uw echtgenoot neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De kopieën van jullie rijbewijs, identiteitskaarten, verblijfskaarten in Chili, medische kaarten, geboorteakten, huwelijksakte, het bewijs van de registratie van enkele documenten, de kopie van de werkkaart van G. (...) en enkele berichten van G. (...) over het verkrijgen van documenten hebben louter betrekking op jullie identiteit die in deze beslissing niet betwijfeld wordt. Wat betreft de documenten en foto's die u neerlegt over uw werk en over uw ontslag moet opgemerkt worden dat er niet getwijfeld wordt aan uw eerdere werkzaamheden, wel aan uw verklaring dat u enige problemen zou ondervinden omwille van die werkzaamheden bij terugkeer naar Venezuela. U legt tot slot nog een aangifte neer bij de politie van de diefstal bij uw schoonvader op 18 september 2016 maar uit niets blijkt dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Uw schoonvader vernam niets meer van de daders en woont nog steeds in hetzelfde huis (CGVS, p. 25; CGVS G. (...), p. 3). Uit deze jammerlijke, maar toevallige gebeurtenissen, kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging worden geput. Het feit dat u zelf klacht indiende bij de politie van dit voorval wijst er net op dat u geen vrees voor vervolging had door en nog vertrouwen koesterde in de Venezolaanse autoriteiten."

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun vluchtmotieven, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal nog verwijten hun vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico lopen om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat zij in Venezuela persoonlijk vervolgd worden.

Aldus slagen verzoekende partijen er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op hun beweerde vrees voor de commissaris van de CICPC, de mensen die hen afgeperst hebben, de straf van de overheid indien verzoekster zou weigeren haar taak als actief reservist uit te voeren en de afname van hun paspoorten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

In de mate dat verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeren uit informatie waaraan zij refereren in hun verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en deze waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekende partijen medische problemen zouden hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit de verklaringen van verzoekende partijen evenwel blijken dat zij medische problemen hebben, laat staan dat hen op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose*

him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekende partijen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. In dit verband wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"U heeft een universitair diploma ecologie en landbouw (CGVS, p. 1) en werkervaring in zowel administratieve als arbeidersfuncties (CGVS, p. 3, 22), terwijl uw echtgenoot een diploma middelbaar onderwijs heeft (CGVS G. (...), p. 1) en zowel in Venezuela als in de Dominicaanse Republiek werkte in restaurants en verschillende bedrijven in een managersfunctie (CGVS, p. 24; CGVS G. (...), p. 3). Dat uw zusje speciale noden heeft (CGVS, p. 24), neemt niet weg dat uw familie er momenteel in slaagt haar te onderhouden, onder meer omdat zij een Carnet de la Patria hebben (CGVS, p. 24) en omdat uw broer en zus ook geld opsturen vanuit het buitenland (CGVS, p. 7). De ouders, broer en zus van G. (...) wonen nog steeds in Guanares en stellen het volgens hem normaal (CGVS G. (...), p. 5) en hebben geen persoonlijke problemen (CGVS G. (...), p. 5)."

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekende partijen tonen niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het rechtsplegingsdossier niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN